

Poštovanom i uvaženom osoblju KB Dubrava,

pred koji tjedan sam došao na redovan pregled u vašu bolnicu, ali nisam znao kako ući u zgradu jer se ona, kako i znate, drastično promijenila od početka epidemije. Svi ulazi su bili zatvoreni i nabasao sam na prostoriju s otvorenim prozorima. Pitao sam za pomoć oko orijentacije, koju mi je jedna medicinska sestra pokušala ponuditi.

Kažem 'pokušala' jer nije znala točno, kao što je malo tko išta točno znao u toj bolnici. Ali dala je sve od sebe da me uputi. I pritom mi je rekla da sigurno nisam na pravom mjestu, jer na tom odjelu leže pacijenti s covidom. Tada sam primijetio starijeg gospodina na bolničkom krevetu kako bespomoćno leži. Skrbeći za njega i bolje da ne znam koliko još takvih, u silnom metežu koji mora da vlada vašim životima u ovo turobno vrijeme, niste mi odbrusili i rekli da smetam u važnom poslu. Pomogli ste mi.

Ali to kako ste se ponijeli prema meni nije toliko važno, niti je razlog zašto pišem ovo pismo. Saznavši koja je točno služba medicinske sestre s kojom sam razgovarao, shvatio sam da su njezine oči, jedino na njezinom licu na što su dozvoljavali pogled vizir i maska, oči heroja. Trebao sam joj to reći tamo i tada. Ali nisam. Možda jer sam bio previše zaokupljen traženjem trijaže. A možda jer se nisam snašao u živom susretu s jednim od vas. Vas za koje znamo da postojite, ali u javnosti se o vama ne govori uopće - a trebalo bi stalno.

Kad sam vas prozvao herojima - vas u Dubravi i vaše kolege diljem Hrvatske - vjerujem da se nisu svi osjetili prozvanima. Neki su možda pomislili da preuveličavam. Ali jedno morate znati: radili vi to što radite s krajnjom požrtvovnošću i spremnošću da položite život pomažući drugima, ili pak odrađivali svoj posao potpuno nevoljko... na koncu nije važno. Htjeli vi svoju plemenitu misiju koju vam je nametnula pandemija ili ne, vi je preuzimate na sebe. Iz dana u dan, unatoč kaosu, pretpostavljam uz nedovoljne resurse, s brojkama zaraženih koje svojim nezaustavljivim rastom straše i najhrabrije među nama.

Strah nas je, ali nitko od nas nije toliko blizu virusu koliko ste vi. Stavljate svoje zdravlje, a možda i život, na kocku kako biste činili ono što ste puno prije svega ovoga odabrali kao svoj životni poziv. A to je produljiti ljudske živote, umanjiti njihovu patnju i kad nema druge, ublažiti im prijelaz iz života u što god da nas čeka nakon.

Iskreno vam, iz dubine srca i duše, hvala na tome.

Poštovani !

Izražavamo svom vašem osoblju DIVLJENJE . Hvala Bogu mi vas za sada ne trebamo ali VI STE HEROJI - iako slabije plaćeni . Hvala vam i izdržite - molimo vas iako znamo da i vi imate obitel.

Uz veliko poštovanje pozdravljaju vas [REDACTED] i [REDACTED]

[REDACTED] iz [REDACTED]

EKUMENSKI VOLONTERSKI PALIJATIVNI TIM
ECUMENICAL VOLUNTEER PALLIATIVE TEAM
ZAGREB - PREČKO

Zagreb, 2. siječnja 2021.

KLINIČKA BOLNICA DUBRAVA
Ivica Lukšić, ravnatelj
Avenija Gojka Šuška 6
10000 Zagreb

Poštovani,

Kao znak zahvalnosti Kliničkoj bolnici Dubrava, a osobito djelatnicima Odjela za reumatologiju gdje sam bio na liječenju od bolesti COVID-19, šaljem Vam publikaciju *Palijativna skrb u lokalnoj zajednici* izdanu u nakladi udruge Ekumenski volonterski palijativni tim Zagreb – Prečko.

Želim Vam sretnu i uspješnu novu 2021. godinu, u nadi da nam više neće biti potrebna COVID-bolnica i da ćete se uskoro moći ponovno posvetiti svojoj redovitoj djelatnosti.

S poštovanjem,

Antun Midžić
predsjednik udruge
Ekumenski volonterski palijativni tim
Matetić-Ronjgovljeva 22
10000 Zagreb
e-mail: anmid.59@gmail.com
mob. 091 158 12 10